

Ἄλλ' εἶναι τοσοῦτον βαθέως κεχαραγμένη ἡ εἰκὼν τοῦ χρηματιστηρίου εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πλείστου μέρους, ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας μας, ἔχει τοσοῦτον συνδεθῇ ἡ εἰδεχθῇ αὐτοῦ μορφή μετὰ πᾶν εἶδος κακουργίας καὶ πᾶν εἶδος δυστυχίματος, εἶναι τοσοῦτον ἀδελφωμένον μετὰ τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀπορφάνισιν, ὥστε περιδεεῖς καὶ συλλογισμένοι πολλοὶ τῶν κατοίκων τῆς πρωτεύουσας ἐσχέτισαν τὸν θάνατον τοῦ δυνατωτέρου τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν μετὰ μικρὰς του τινὰς ἀποτυχίας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ.

Ἡ ὑπόνοια ἄρα αὕτη, ἡ ἐμποιοῦσα ὡς ἡ φοβερωτέρα ἐπιδημία τὸν πανικὸν εἰς τὴν πρὸ δεκαετίας φίλεργον, πατριαρχικὴν, ἀγγλὴν, οἰκοκυρεμένην πρωτεύουσάν μας, δὲν εἶναι ἰκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἐσχάτης ἐξαχρειώσεως, εἰς ἣν περιήλθομεν ἐπαπειλούσης βράδιον ἢ τάχιον κοινωνικὴν ἐπανάστασιν, ἥτις θὰ παρασύρῃ εἰς τὴν ἀκατάσχετον αὐτῆς φορὰν καὶ ἀθώους καὶ ἀμαρτωλοὺς, καὶ μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἄρχοντας καὶ ἄρχομένους;

Ὅταν οἱ δυνατώτεροι χαρακτηρῆς, αἱ γενναιότεραι ψυχαί, ὑπέκουν εἰς τὴν καταχθονίαν πίεσιν τοῦ χρηματιστηρίου, ὅταν ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἐν γῇ φλεγόμενη καμίνῳ τοῦ σιδηρουργοῦ, καταναλίσκωνται δίκαιαι βαρυτιμώτεραι πέντε ὁμοῦ μεσιτῶν καὶ δεκαπέντε ὁμοῦ κυβιστῶν, ὅταν πᾶσα πνευματικὴ ἐργασία καὶ πᾶσα ἐντιμὸς ἀπασχόλησις ἀπορροφᾶται ἐντὸς τῶν κολασμένων ὑπογείων τοῦ χρηματιστηρίου, τότε ὁ κίνδυνος τῶν ἄλλων τάξεων, τῶν ἀθῶων, τῶν οἰκοκυραίων, δὲν εἶναι ὁ ἐσχάτος, τότε ἡ κοινωνία πᾶσα δὲν εὐρίσκεται ὀλιγώτερον ἀσφαλὴς; ἢ ὅσον ἀμέριμνοι ταξειδιῶται κυκλούμενοι πανταχόθεν ὑπὸ συμμορίας ληστῶν;

Καὶ μὴ λησμονεῖτε οἱ μετὰ τὸσάυτης εὐκολίας ἀνευρίσκοντες τὰ ἀληθῆ αἴτια τοῦ θανάτου τοῦ χθεσινῷ ἡμῶν θύματος, ὅτι ἡ ὑπόνοια αὕτη ἔχει βαθυτέρας τὰς ρίζας τῆς ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τοῦ χρηματιστηρίου, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἀληθεῖς

αὐτόχειρες θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὰς στοὰς αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς ὁμογενικῆς λέσχης σας, ἐν ᾗ εὐλαβῶς ἐναποτίθετε, ὡς ἀφιέρωμα εἰς ναόν, τὸν ἄρτον τῶν τέκνων σας καὶ τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν σας.

Εἶναι λυπηρὸν, εἶναι σπαραξικάρδιον δι' ἡμᾶς τοὺς λατρεύσαντας τὸν Χαλκοκονδύλην ὁμοίαν ταπεινὴν ὑπόνοιαν περὶ τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου του, ἀλλ' εἶναι ἄρ' ἐτέρον παρήγορον καὶ κοινωνικῶς διδασκτικὸν ὅτι ὁ σιδηροὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ μὴ δειλιῶν πρὸ παντὸς κινδύνου, ὁ προσωριμῶς νὰ πραγματοποιήσῃ πᾶν παράβολον σχέδιον, ὅπερ ἤθελε συλλάβει ἐν τῷ νῷ τὸ ἀπαστράπτον ἐκεῖνο πνεῦμα, ἡλεκτρικῆς ἐτοιμότητος, ἡ ἡρωικὴ ψυχὴ, ἡ περιφρονούσα πᾶν εἶδος περιπετειᾶς, ἡ καταμετροῦσα τὰς πολυμόρφους φάσεις τῆς τύχης μετὰ τὸ ἀληθὲς αὐτῶν μέτρον, ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὁ ἀψηφῶν ἐπίσης τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, ἤθελε πέσει θύμα ταπεινῶν βιωτικῶν χρειῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἄλλοτε ψυχρῶς συνήνητησεν καὶ μετὰ πλειότερας ψυχραιμίας ὑπερεπήδησεν.

Εἶναι ὅμως εὐνόητος καὶ εὐεξήγητος ὁ ἐπικρατῶν οὗτος κρυφὸς φόβος, ὁ εἰσχωρήσας μέχρι τῶν κοκκίων τῶν συμπολιτῶν μας, ὁ ἐξωτερικευόμενος μόνον εἰς πᾶσαν συμφορὰν, τῆς ὁποίας τὰς ἀφορμὰς ἀναζητοῦσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον, διότι τὸ θῦμα ἔτυχεν νὰ διέλθῃ τῶν ἀνωνύμων αὐτοῦ ὁδῶν, διότι ἔτυχεν νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν μεμολυσμένον αὐτοῦ ἀέρα! Εἶναι εὐεξήγητος ὁ πανικός τὸν ὁποῖον ἐμπνέει εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν μας, διότι τὰς ἀρπακτικὰς αὐτοῦ χεῖρας καὶ τοὺς σκελετωδεις αὐτοῦ πόδας ἐξήπλωσεν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, εἰς ὅλας τὰς ἁγνάς ἐστίας ἐν αἷς ὁ ἄρτος ἐξοικονομεῖται διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἰδρώτος.

Πρέπει νὰ νοηθῇ τοῦτο καλῶς. — Ἡ κατάκτησις τοῦ ἁγνοῦ ἡμῶν ἐδάφους ὑπὸ τοῦ χρηματιστηρίου εἶναι ἀτιμωτέρα καὶ καταχθονιωτέρα ὅλων τῶν κατὰ καιροὺς δουλειῶν καὶ ὕβρεων τὰς ὁποίας ὑπέστημεν, διότι ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν ἀγριότητα ἐκείνων διετηρήσαμεν ἀλώβητον τὸ πῦρ τοῦ πα-

30

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

30

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρον.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 595)

Πραγματικῶς, ἔσπευδε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Αἱ δύο ὥραι τὰς ὁποίας ἐπέρασεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν αὐτοῦ ἀκούων τὸν βαρῶνον, χωρὶς νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, μετὰ κροτάφους συνεσφιγμένους ὡς διὰ τῶν πλευρῶν πυρολαβίδος, μετὰ τὸ πνεῦμα σφυρηλατούμενον ἀπὸ τρικυμιώδεις σκέψεις, ἦσαν δι' αὐτὸν σκληρὰ βασανιστήρια. Ἦθελε νὰ ἀπαλλαγῇ. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε τόσον ἀνυπομόνως, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠλπίζε τόσην χαρὰν, ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν σκληροτέ-

ρων τοῦ βίου του στιγμῶν. Καὶ ἀπετεθαρρημένος, καταβεβλημένος, ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά του, ἀπεχαιρέτησε τοὺς κατοίκους τοῦ φρουρίου.

Ἡ Κλαίρη δὲν ἐφάνη ἀποδίδουσα εἰς τὴν ἀναχώρησίν του περισσοτέραν προσοχὴν ἐκείνης, ἣν εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὴν ἀφιξίν του. Ἐζήτησε τὴν περιφρονητικὴν ἐκφρασίς της, ἀπαντῶσα εἰς τὴν βαθεῖαν ὑπόκλισίν του δι' ἐλαφρὰς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἔχαιρέτα ἓνα προμηθευτὴν τῆς οἰκίας της.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Φιλίππου θὰ ὁμοίαζε παραπολὺ πρὸς κατατρόπωσιν, ἂν οἱ σύμμαχοι τοὺς ὁποίους εἶχεν ἤδη κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ δὲν τὸν ὑπεσθιζόν ἐπωφελῶς. Ὁ βαρῶνος ἔδειξεν, ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει, πόσον τὸ πάθος ὑπορεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τοὺς χαρακτήρας. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ὁ τόσον ἐπιφυλακτικὸς, συνώδευσε τὸν κύριον Δερβλάυ μετὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ τοῦ κήπου, σφίγγων τὴν χεῖρά του μετὰ δύναμιν καὶ εἰλικρίνειαν παλαίου φίλου. Ὁ μαρκήσιος, αὐτὸς ἠκολούθει τὴν Σουσάνναν, καὶ ἔδειχνε, διὰ τῶν φιλοφρονήσεων, τὰς ὁποίας ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ τὴν ἀδελφήν. Ὁ Μπασελίνος μετὰ τὸ ἀπαραίτητον χαρτοφυλάκιον ὑπὸ μάλῃς ἀπέτειλε τὴν ὀπισθοφυλακίαν. Εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ἡ ἀμαξία του, ζευγμένη μετὰ ἐν στακτερὸ γεροάλογο, τὸ ὁποῖον ἐμάσσα φιλοσοφικῶς φύλλα λεπτοκαρυᾶς, τὸν ἐπερίμενε. Παρεκάλεσε τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Σουσάνναν ν' ἀναβῶσι, ἐνῶ ὁ μὲν βαρῶνος

τριωτισμού, τὴν θέρμην τῆς πίστεως, τὴν κραταιότητα τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν, ἐνῶ ἐν τῷ φοβερῷ χωνευτηρίῳ τοῦ χρηματιστηρίου θὰ κατατακῶσιν ὅλα ἡμῶν τὰ αἰσθήματα, πᾶσαι ἡμῶν αἱ ἰδέαι, καὶ ἡ πίστις αὐτῇ, διὰ νὰ τὰ ἴδωμεν μετὰ μικρὸν μεταμορφωμένα εἰς λαχεῖα καὶ εἰς παιγνιόχαρτα.

Τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, θὰ εὐρίσκητε ἀκόπως τὰ αἷτια τῶν καθημερινῶν θυμάτων τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τῆς κυβείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Πειραιεὺς ἦτο τὸ στάδιον τῶν ἐμπορικῶν τοῦ ἐπιχειρήσεων, ὁ Πειραιεὺς εἶνε ἤδη τὸ θέατρον τῶν παθολογικῶν τοῦ ἐπιχειρήσεων, ἀφ' ὅτου ὁ νοῦς τοῦ δυστυχοῦς ἐταξιδεύσεν εἰς τὴν σελήνην. Ὁμιλοῦμεν περὶ ἐμποροῦ τινὸς ἐν Πειραιεῖ, ὅστις ἔνεκα ἀτυχημάτων, ἅτινα ἔθετον ἴσως αὐτὸν εἰς δυσχερῆ θέσιν, ἀπέναντι τοῦ τραπεζίτου τοῦ κ. Σκουζέ, παρεφρόνησεν ἐσχάτως. "Ἐκτοτε περιέρχεται τὴν ἀγορὰν, εἰσέρχεται εἰς τὰ καταστήματα, ἐρωτῶν περὶ τῆς τιμῆς διαφόρων πραγμάτων· ἡ θεὰ του εἶνε εὐπρεπής, ἡρεμὸς, καὶ αἱ ἐρωτήσεις του φυσικαί, οὐδεμίαν νύξιν δίδουσι περὶ τῆς καταστάσεώς του. Ἀλλὰ μόλις ἀπαντήσετε εἰς αὐτάς, ἡ ράχισ σας θὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ βάρος τῆς παραφροσύνης του ἐν φοβερῷ ξυλοκοπήματι. Τοιουτοτρόπως τὴν ἔπαθεν εἰς πωλητῆς γάλων καὶ εἰς σαρδελοπώλης. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν κ. Σκουζέν, ἐάν, παρουσιασθεὶς καμμὶν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον του, καὶ ἐδαφιαίως ὑποκλινόμενος, τὸν ἐρωτήσῃ «Πόσο ἔχει τὸ συνάλλαγμα». Ποὶς θὰ τὸν γλυτώσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὰ χέρια του!

Ὑπὸ τὸ κράτος ἄλλης τρέλλας, ἀλλὰ θελκτικῆς ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ γλυκὺ βάρος αἰσθάνεται τις οὐχὶ ἐπὶ τῆς ρά-

χεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καρδίας, — ἡ σκηνὴ ἐπίσης ἐν Πειραιεῖ — συνητήθησαν, βλεμματεσκοπήθησαν, ἡννοήθησαν, ἡγαπήθησαν, καὶ ἀπήχθησαν ἀμοιβαίως ἡ θυγάτηρ κτηματίου, καὶ νέος τις, τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦμεν τὸ ὄνομα. Ὁ τόπος ἐνθα συνεφώνησαν νὰ συναντηθῶσι, διὰ νὰ φύγωσιν εἰτα, εἶνε ἡ ρωμαντικὴ Πηγὰδα τοῦ Πειραιῶς. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας, κατόρθωσε χθὲς νὰ μάθῃ ὅτι νυμφεύονται περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην· ἀλλ' εἰς τί μέρος διεπράττετο ὁ ὑμέναϊος, αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Διὰ τὸ δὲν ἀπέστειλλεν εἰς ἀναζήτησίν των... τὴν εὐλογίαν του; μόνη αὐτὴ θὰ ἡδύνατο νὰ τοὺς φέρῃ ἐμπροστὰ του.

Διωρίσθησαν διοικητικοὶ ἀντιπρόσωποι κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν Ἀθήναις βουλευτικῇ ἐκλογῇ: εἰς μὲν τὸ 1ον τμήμα ὁ Νομάρχης, εἰς τὸ 2ον Στέφανος Παρίσης, 3ον Δημ. Ταμβάκοπουλος, 4ον Εὐθύμιος Μαργέλος, 5ον Γ. Βενθύλος, 6ον Δημ. Ρουσόπουλος, 7ον Ὑπουργικοὶ γραμματεῖς, 8ον Στυλ. Κωνσταντινίδης, Καθηγητῆς, 9ον Ἀρ. Σακελαρόπουλος, 10ον Δ. Παρίσης, Ὑπουργικοὶ γραμματεῖς.

Ἐν Πειραιεῖ εἰς τὸ 1ον ὁ Ἀντ. Ἀντωνιάδης, εἰς τὸ 2ον ὁ Γ. Κρέμος, Γυμνασιάρχαι.

Κατὰ τὰς «Νέας Ἰδέας», συνελήφθη τρίς κλέπτων ἐν Παρίσις, ἐν τοῖς καταστήμασι τοῦ Λούβρου Ἕλληνας, ἀνταποκριτὴς τιнос τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων. Ἐπειδὴ οὕτω πως ἐνοχοποιοῦνται πάντες οἱ ἐκ Παρισιῶν ἀνταποκριταὶ τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων, ἐκτὸς βεβαίως τοῦ τῶν προσφιλῶν Νέων Ἰδεῶν, θὰ παρεκαλοῦμεν αὐτάς νὰ δημοσιεύσωσι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κλεπτομανοῦς Κυρίου, διὰ νὰ ἀρθῇ ἡ σκιά τῆς ὑποψίας, ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀθῶων.

Ὁ Μηδενισμὸς ἐν Μάνδρα. — Ἐν Μάνδρα, χω-

ἐξέτεινε τὰς φιλοφρονητικὰς του διαθέσεις μεχρι καὶ τοῦ νὰ κρατῇ τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, προφύλαξις πολὺ ἀνωφελὴς ἄλλως τε, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀντήλασσε τελευταῖον μειδίαμα μετὰ τὴν νέαν κόρην. Ὁ Μπασελῖνος ἐμαστίγωσε τὸν ἵππον του. Ἡ ἄμαξα ἐκλονίσθη, ὁ δὲ βαρῶνος καὶ ὁ μαρκήσιος ἐφώνωζαν μετὰ συγκινητικὴν ὁμοφωνίαν.

— Καλὴ ἀντάμωσι!

Ὁ Φίλιππος μετὰ τρέμουσαν φωνὴν ἀπήντησε δι' ἑνός: Ποτέ! τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ἐχάθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης. Ὁ συμβολαιογράφος ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸν Φίλιππον.

— Ποτέ; ἐπανελάθε, ποτέ! Μήπως ἐχάσατε τὸ μυαλό σας φίλε μου; Καὶ γιατί νὰ μὴ ξανάρθετε εἰς τὸ Μπωλιέ;

Ὁ Φίλιππος ἐρωτώμενος, ἔπαυσε τοῦ νὰ κρατῇ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ, ἀνοίγων τὴν καρδίαν του, ἀφῆκε νὰ ἐκχυθῇ ἐλευθέρως τὸ πικρὸν κύμα τῆς ἀπογοητεύσεώς του. Διὰ τὴν ἐπιμένει εἰς ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία μοιραίως ἦτο προωρισμένη, τὸ πᾶν τὸ ἐφανερώανε, ν' ἀποτύχῃ οἰκτρῶς. Προετοίμαζεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ταπεινώσεις, ἃς δὲν ἤξιζε καὶ λύπας καυστικὰς εἰς τὴν καρδίαν του. Καλλίτερον λοιπὸν ἦτο νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος ἀμέσως καὶ νὰ κόψῃ τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του, πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἐκταθῇ.

— Ἐ! ἀγαπητέ μου, διέκοψεν ὁ Μπασελῖνος εἰρωνικῶς, τί ἐλπίζατε λοιπὸν; Ἡ δύναμις τῆς λύπης σας μετὰ κάνει νὰ υποθέσω ὅτι εἴχατε πολὺ μεγάλας ἀξιώσεις. Μήπως ἐσχέ-

πτεσθε ὅτι ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ θὰ σᾶς ἔκανε κόρτε μόλις σᾶς εἶδε, ὅταν καμμιά γριζέττα; Εἰς τὸν κόσμον, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθατε, ἀγαπητέ μου, τὰ αἰσθήματα ἐκδηλοῦνται συνήθως μετὰ νεφύδρια ἐξαιρετικῆς ἀδρότητος. Δὲν ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ, οὔτε ἐνθουσιασμοὶ πολὺ ὀρμητικοί, οὔτε ἀντιπάθειαι καθαρὰ ἐκπεφρασμέναι. Ὅλα γίνονται μετὰ ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐπιφυλακτικότητα. Αἱ ἄνδρες ἐφανατίσθησαν ὑπὲρ ὑμῶν, ὁ μαρκήσιος εἶναι φίλος σας καὶ ὁ βαρῶνος θὰ γείνη παρασκευαστὴς τοῦ χιμεῖου σας. Ἡ μαρκησία ἐπὶ τέλους παρασυνθεῖσα ἀπὸ τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν, σᾶς προσκαλεῖ νὰ μείνετε ὅτὸ τραπέζι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὡς νὰ εἰσθε ἔκοσι ἐτῶν φίλος, καὶ παραπονεῖσθε; Ἀλλ' εἰσθε ἄδικος ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου! Γὰρ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν ἡ δεσποινὶς Κλαίρη σᾶς ἐδειξεν ὀλίγην ψυχρότητα. Σπουδαῖο πρᾶγμα! Τί ἔπρεπε μόλις σᾶς εἶδε νὰ τρέξῃ νὰ σᾶς φιλήσῃ; Ἀ! σεῖς θέλετε νὰ φθάσετε παραπολὺ γρήγορα ὅτὸ σκοπὸ σας! Χθὲς δὲν ὠνειρεύεσθε ὡς γλυκύτερον πρᾶγμα, εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἴδῃτε, νὰ τὴν πλησιάσετε ὀλίγας στιγμὰς. Ἐμείνατε δύο ὥρας πλησίον της καὶ ἐν τούτοις ἀναστενάζετε καὶ καταρᾶσθε γῆν καὶ οὐρανόν! Καὶ δὲν θέλετε νὰ ξαναπατήσετε τὸ πόδι σας ὅτὸ σπῆτι. Εἰσθε τρελλός! Ἐν πρώτοις δὲν ὑπορεῖτε νὰ μὴ ξαναπαῖτε ὅτὸ Μπωλιέ, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ περάσετε ὡς πολὺ κακοανατεθραμμένος ἄνθρωπος. Καὶ ἔπειτα, μήπως ὑπορεῖτε νὰ ἀναγκάσετε τὸν ἑαυτὸν σας νὰ μὴ πᾶρῃ, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὴν

ρίω παρὰ τὰ Μέγαρα, ἄγνωστός τις ἐπεχείρησε νὰ τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα διὰ δυνάμιτιδος μίαν οἰκίαν. Εὐτυχῶς ἀπέτυχεν ἡ μηδενιστικὴ ἀπόπειρα.

— Ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα καὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου «Εὐτέρπη» ἤνοιξε νέον ἐστιατόριον ὑπὸ τὸν τίτλον **Ἑλπίς**. Ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ φιλοκαλίας, ἡ μαγειρικὴ του ἀποτελεῖ πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πλεῖστα ἐνταῦθα ξενοδοχεῖα διὰ τὸ ὑγιές, εὐχυμον, ποικίλον, εὖωον, διὰ τὸ εὐσυνείδητον τέλος αὐτῆς. Διὸ θερμῶς συνιστῶμεν τὴν **Ἑλπίδα** εἰς τοὺς μεριμνῶντας περὶ τῆς τέρψεως καὶ τῆς ὑγείας συγχρόνως τοῦ στομάχου των.

— Ἐκ τῶν 57 μαθητῶν τῆς ἑκτῆς τάξεως ἐν τῷ Ἀρσακείῳ, τῶν ὁποίων ἔληξαν αἱ ἐπὶ μῆνα διαρκέσαις ἐξετάσεις διὰ τὸ πτυχίον τῆς διδασκαλίσσης, ἀνεκνήρυχθησαν δέκα καὶ τρεῖς διδασκάλισσαι τρίτης τάξεως τριάκοντα δευτέρας τάξεως, καὶ δεκατέσσαρες πρώτης. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τυχοῦσαι καὶ τοῦ λαμπροῦ ἄριστα, καταλέγονται αἱ δεσποινίδες Εἰρήνη Νικολαΐδου καὶ Ζηνοβία Χρυσανθοπούλου. Γνωστὸν ὅτι τὸ πρῶτον τελοῦνται αἱ ἐξετάσεις αὗται συμφῶνως τῷ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1881 Β. Διατάγματι, καθ' ὃ προσετίθετο εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων καὶ ἡ ἀσκησις τῶν υποψηφίων διδασκαλισσῶν ἐν προτύπῳ σχολείῳ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Β' ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Πέμπτη, 20 Ὀκτωβρίου

Ἡ τοῦ ἀξιωματικοῦ Μυρούλη δίκη, ἥς τὸ ἱστορικὸν διηγήθημεν χθὲς ἐν ὀλίγοις, εἶνε πλουσία εἰς νοστιμώτατα ἐπει-

Κλαίρην; Ἀ! φίλε μου εἰσθε εὐτυχῆς διότι ἀγαπᾶτε. Εἰσθε νέος, κλαίετε, ὑποφέρετε, αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, ὅταν προέρχονται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Καὶ πιστεῦτέ με, ὅχι μόνον δὲν εἶναι τίποτε, ἀλλ' εἶναι καὶ μία ἐκ τῶν εὐτυχιῶν τοῦ βίου. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἰδέαι ἐνὸς γεροσυμβολαιογραφείου, ὅστις ἔμαθε πολλὰ μυστικά τῆς καρδιάς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤρχισε τὸ στάδιόν του, καὶ ὅστις σήμερον δὲν λυπεῖται διὰ τίποτε ἄλλο

Ὁ Μπασιλίνος μὲ πρόσωπον ἐρυθρὸν ἐκ συγχιήσεως, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, θ' ἄφινε χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ διαφύγῃ ἐξομολόγησίς τις, πολύτιμος ν' ἀναγραφῇ, ἀλλὰ τὰ βλέμματά του ἔπεσαν ἐπὶ τῆς Σουσάνας, ἡ ὁποία, ἀκούουσα αὐτὸν προσεκτικῶς, ἐξυφύλλιζε τὰ πέταλα θαυμασίου ρόδου, τὸ ὁποῖον τῇ προσέφερεν ὁ μαρκήσιος ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Μπωλιέ. Ὁ συμβολαιογράφος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ μαστιγῶν δυνατὰ τὸν ἵππον του.

— Ἀκούετέ με, φίλε μου, ἐπιστρέψετε ὅτῃς μυχρυσίας. Ἡ δεσποινὶς Κλαίρη προσεχῶς θὰ ὑποστῇ πολλὰς δοκιμασίας καὶ ἡ πρὸς σᾶς θέσις της ἔμπορὲ ν' ἀλλάξῃ ὅλους διόλου, ἔνεκα τῶν γεγονότων. Ἀ! τὴν ὥρην δὲ λέτε πλέον: Ποτέ. Πρόδος κι' αὐτό! Ἀῦριο θὰ λέτε: Πάντοτε. Ἀλλ' ἰδοὺ ποῦ ἐφθάσαμε ὅτ' ὁ Πόντ' Ἀβέσν. Δὲν ἔρχομαι μέσα, διότι ἔχω μίαν σπουδαίαν δουλειὰ ὅτ' ὁ συμβολαιογράφος Λοιπὸν καλὴ ὁρεξί καὶ κυττάτε ὅλα τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν τριανταφυλλέναν ὄψιν των.

σόδια. Οἱ πάρεδροι τῶν θεσσαλικῶν χωριῶν μὲ τῆς κάπες των, αἱ ὁποῖαι μὲ τὰ ἐπινώτιά των καὶ τὰς ἐρυθρὰς ταινίας, δι' ὧν περιζώνονται, μᾶς ἐνθυμίζουσι μεσαιωνικοὺς ἱππότες, μᾶς δίδουν καὶ ἐκ τοῦ πλησίου ἰδεᾶν τῆς εὐφυΐας των, περὶ ἧς τόσοι καὶ τόσοι λόγος ἔγινε. Δὲν ἐννοοῦσι τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα αὐτοὶ μόνον των μὲ τὴν γριφώδη ὑπογραφὴν των ἔστειλαν πρὸ καιροῦ εἰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ ὅλη των ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ παιδεία συντρίβεται ὡς πλοῖον ὑφ' ἐνὸς σκοπέλου, ἐπὶ μιᾷ πτωχῇ λέξεως, «συνεπλάκησαν.»

Καὶ διὰ νὰ γίνῃ πλήρης ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ διὰ ν' ἀναπηδῇ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως πειστικὴ ἡ γνώμη ὅτι ὁ ἀνὴρ βλακίστερος τῆς γυναικὸς, ἡ περιφημοῦς Εὐαγγελιῶ, ἂν καὶ «ἀπολίτιστη καὶ ἀγράμματη», καθὼς λέγει μόνη, μᾶς καταπλήσσει ὅλους διὰ τῆς ὁμιλίας της, ἥτις οἶσι, ρέει, παφλάζει, ὡς ἂν εἶνε ἡ χιλιοστὴ φορὰ ποῦ μιλεῖ ἐνώπιον δικαστηρίου καὶ μᾶς ἱλαρύνει ἐγκατασπεύρουσα ἐν αὐτῇ σπινθῆρας τῆς ὄντως γυναικείας εὐφυΐας της.

Καὶ ὡς δείγματα σᾶς παραθέτομεν ὀλίγες ἐκ τῆς καταθέσεώς της *καρταμέλες*:

Δικαστής. Ποῦ ἦταν ὁ ἀγαπητικὸς σου;

— Ποιὸν ἀγαπητικόν μου λές;

— Μὲ ἐκείνον ποῦ ἤσουν.

— Ἀμ. τί νὰ κάμω! Καὶ σὺ νᾶχουνα τί θᾶκανες . . .

Εὐαγγελιῶ. Μοῦ πῆρε λοιπὸν τὰ φουχέκιά μου καὶ τὸ τουφέκι μου.

Πρόεδρος. Καὶ εἶχες καὶ σὺ τουφέκι;

— Ἀμ. δύο νωμάτοι εἴμαστε ἔς τὴν ἐρημίαν καὶ ἤθελες νὰ μὴ εἶχα καὶ τὸ τουφέκι μου;

Πρόεδρος. Καὶ πολεμάγατε μὲ τὰ τουφέκια;

Ὁ Μπασιλίνος σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ Φιλίππου καὶ φιλήσας κομψῶς τοὺς ροδαλοὺς τῆς Σουσάνας δακτύλους, διέτρεξε ταχέως τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ προαστείου καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν γωνίαν τῆς μεγάλης πλατείας.

Ὁ Φίλιππος ἀνεστένεξε, ἤνοιξε τὴν μικρὰν τῆς αὐτῆς θύραν καὶ, μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του, ἥτις ἐσέβετο τὴν σιωπηλὴν μελαγχολίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὴν ὁποίαν πρὸ δύο ὥρων, εἶχεν ἀφήσει μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἐξ ἐλπίδος καὶ ἔρωτος.

VII

Ἡ ἑπαυλις τῆς Βαρέννης εἶναι μία ἐκ τῶν ὡραιότερων φεουδαλικῶν οἰκοδομῶν, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλίαν. Κτισθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἐνγκεράνδον δ' Ἑστρέλ, ὅστις διεκρίθη εἰς τὸ Μπουβὶν, ἀνασηκῶνων τὸν βασιλέα Φίλιππον-Αὐγουστον μισθέντα τοῦ ἵππου του ἀπὸ φλαμανδόν τινα λογχοφόρον, ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ ὑπὸ τοὺς ὀξυτεροὺς πυργίσκους του, μὲ τὰς ἐκ κατειργασμένου μολύβδου στέγας των, τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε' διευθυνόμενον πρὸς τὸ πολιορκούμενον Νανσύ. Καταστραφεῖσα διὰ βομβαρδισμοῦ ἀπὸ τὸν Τυρραῖνον, ἐν μιᾷ ἐφόδῳ, τὴν ὁποίαν ὁ ἐνδοξος στρατάρχης ἔκαμε κατὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ τὴν ἀίματην καὶ ἀγρίαν κατὰ τοῦ Παλατινάτου ἐκ-

Εὐαγγελιώ. Ὅχι, ὄχι δὲν πολεμάγαμε.
Πρόεδρος. Οὔτε μέρα οὔτε νύχτα ;

Καὶ ἡ τελευταία :

Ὁ πρόεδρος στενοχωρηθεὶς, ἐπειδὴ ἡ μάρτυς ἐπέμενε νὰ μὴ πῇ τίποτε, λέγουσα ὅτι εἶναι «ὅλα γραμμένα» :

— Αὐτὴ εἶναι κακῆς διαθέσεως γυνή.

Εὐαγγελιώ. Δὲν τὰ ἔξερω ἐγὼ αὐτὰ ποῦ μοῦ λὲς τοῦ λόγου σου.

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Τετάρτη, 19 Ὀκτωβρίου

Αἱ ἐκ τῶν ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀναιρέσεως δύο κατηγορουμένων Δαγρὲ καὶ Σμπιλῆ, ὁ μὲν πρῶτος ἠθωώθη, ὁ δὲ δεύτερος κατεδικάσθη εἰς δύο ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν.

Παρασκευή, 21 Ὀκτωβρίου

Ἐπὶ ἐξήκοντα ὁλόκληρα ἔτη ἔβασκον ἐπὶ τῆς Μερτίτζης μικροῦ λόφου τοῦ χωρίου Μαυραμμάτι, ὅλων τῶν χωρικῶν τὰ πρόβατα, ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος Σπύρος Ρετέλας μὴ ἄρεσκόμενος εἰς αὐτὰ τὰ δικαιώματα, δικαιώματα ἡμίσεως καὶ πλέον αἰῶνος, ἠθέλησε νὰ ἐκδιώξῃ δι' ἀπειλῶν τὸν παθόντα Λουκᾶν Πανοῦση ὅπερ καὶ κατῴρθωσε τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἤρχισε ἀνατρέπων τὰ καθεστῶτα, ἀλλ' ὁ παθὼν ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ λόφου εἶχε τὰ μελίσσια του καὶ ἤθε νὰ βόσκη τὰ πρόβατά του ἐπιστατῶν καὶ ἐκεῖνα ἐπανῆλθεν ἐκεῖ πρᾶγμα ὅπερ ἐξώργισε τὴν κατηγορούμενον μέχρι τοῦ νὰ κτυπήσῃ διὰ μαχαιριοῦ καὶ πιστολίου τὸν ἀχρεῖον τὸν τολμήσαντα νὰ ἀντισταθῇ ἐναντίον τῶν ἀπαγορευτικῶν ἀποφάσεών του.

Δι' αὐτὸ δὲ καὶ κατεδικάσθη ὁ φίλος εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινουπόλες, 19 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Γαζῆ Μουκτάρ πασᾶς εὐρίσκεται ἤδη παρ' ἡμῖν. Ἀμα ἀφικόμενος ἐνταῦθα κατηυθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ Σουλτάνος δὲ οὐδόλως ἐδέξατο αὐτόν, ὡς ἀνεμένετο, μετ' ἐκτάκτου τινος εὐπροσηγορίας, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ τινος ψυχρότητος. Ὁ Μουκτάρ πασᾶς κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ διατριβὴν αὐτοῦ ἐν τινι αὐτοῦ διαλέξει ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν Ἀρμενίας, εἰπὼν ὅτι ἐν Τουρκίᾳ οὐχ ὑπάρχει κυρίως Ἀρμενία πρὸς ἐφαρμογὴν μεταρρυθμίσεων, καθότι τὸ μέρος, ὅπερ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται, οὐδόλως ὑπὸ Ἀρμενίων μόνοι οἰκεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων, μάλιστα δὲ Κούρδων. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν, συνετέρανεν ὁ Μουκτάρ, πασᾶς αἱ μεταρρυθμίσεις δέον νὰ ὦσι γενικαὶ δι' ἅπαντας τοὺς λαοὺς τῆς αὐτοκρατορίας. Βεβαίως ὁ Μουκτάρ πασᾶς ἄριστα διετύπωσε τὰς ἰδέας τῆς Τουρκίας περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ αἱ ἰδέαι αὗται ἐξεφράσθησαν καὶ πρὸς αὐτόν τὸν κόμητα Δουφφερν, ὡς ἐν ἡγουμένη μου ἀνταποκρίσει εἶπον. Ὁ κόμης Δουφφερν τότε μὲν τὸ πρᾶγμα ἀντέκρουσεν ἐντόνως, ἠρέσθη δὲ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐφαρμογῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος γενικῶν μεταρρυθμίσεων. Ὁ Δουφφερν ὅμως οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἀρμενίας, δι' ὃ δυσχερστήθη μαθὼν τὴν διάλεξιν τοῦ Μουκτάρ πασᾶ. Ὅπως λοιπὸν ὁ Σουλτάνος, ὃς κάλλιστα σπουδαίνει τὰς ἀδυναμίας τῶν δυνάμεων, μὴ δυσχερστήσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς μετ' ἐκτάκτων τιμῶν δεχόμενος τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ Κάρς, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ οὐδὲν μέγα προσεπορίσατο τῷ Κράτει, καὶ ἐπειδὴ ὁ Σουλτάνος βούλεται πάποτε τοῖς πᾶσι νὰ εὐαρεστή, μικρὸν δὲ νὰ ἀποκλίνῃ κατὰ τὰς περιστάσεις πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν δύναμιν, ἐδέξατο τὸν Μουκτάρ πασᾶν οὐχὶ μετ'

στρατείαν του, ἡ ἔπαυλις τῆς Βαρέννης ἔμενεν ἡρειπωμένη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' Λουδοβίκου.

Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἔκαμε τίποτε ἐπὶ τῶν ἑρειπίων αὐτῶν. Οἱ πολῖται τοῦ Βεζανσὸν περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ κόψουν τὰς δενδριστοιχίας τοῦ κήπου διὰ νὰ θερμανθῶσι καὶ νὰ κλέψουν τοὺς ὀγκολίθους, διὰ νὰ κατασκευάσουν τὰς οἰκίας των. Τὸ φρούριον μεταλλευθὲν ὡς λατομεῖον, ἐπρομήθευσε τὸ ὑλικὸν περισσοτέρων τῶν εἰκοσιν οἰκοδομῶν. Σιδηροπώλης τις μάλιστα μετέφερεν ἐκεῖθεν περισσώτερα τῶν τριακοσίων χιλιάδων χιλιογράμμων μολύβδου, προερχομένου ἀπὸ τὰς στέγας καὶ τὰ ἐπώλησεν ἀναιδῶς. Εὔρε τὴν τύχην του.

Οἱ Ἑστρέλ, ἀναχωρήσαντες μετὰ τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτεσίας δὲν ἦσαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὰς τὰς διαρπαγὰς. Ἐπολέμουν ἐνώπιον τῆς Μαγέντης, μετὰ τὴν ὥραιαν ἐκείνην ἀνδρίαν, ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ Φοντενοᾶ, πρὸς τοὺς Οὐσσάρους τοῦ Μπερὲν καὶ τοὺς γρεναδιέρους τοῦ Πισεγροῦ. Αἱ διαπραχθεῖσαι κλοπαὶ εἰς τὰς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ πόλις ἐνέειχετο, ἔσωσαν παράξενον ἀποτέλεσμα τοὺς Ἑστρέλ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς. Ποτὲ ἡ κοινότης τοῦ Βεζανσὸν δὲν κατῴρθωσε νὰ πωλήσῃ τὰς γαίας τῆς Βαρέννης, ὡς ἔθνηκην περιουσίαν. Κανεὶς δὲν ἐτόλμα ν' ἀγοράσῃ τὴν ἔπαυλιν, ἐκ φόβου πρὸς τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν χωρικῶν καὶ τῶν πολιτῶν, συνειθισμένων νὰ λεηλατῶσιν αὐτὸ, ὡς κατακτηθεῖσαν χώραν.

ὑπὸ τὸ Διευθυντήριον οἱ Ἑστρέλ χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Βαρρᾶ κατῴρθωσαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν. Εὔραν τὴν ἰδιοκτησίαν των λεηλατημένην, ἀλλ' ἐλεύθερον, καὶ κατόκησαν εἰς μικρὸν τι περίπτερον θυρωροῦ, εἰς τὸ ὅποιον ἔβαλαν παράθυρα καὶ θύρας. Μετὰ τὰ λείψανα τῆς κληρονομίας των, ἐπιδεδίωξεν διαχειρισθέντα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς αὐτοκρατορίας, ἐσχρημάτισαν καὶ πάλιν περιουσίαν. Καὶ αὐτὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Παλινορθώσεως ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους, πάλιν πλούσιοι καὶ πάλιν λάμποντες. ὑπὸ τὴν μοναρχίαν τοῦ Ἰουλίου, ὁ τελευταῖος Ἑστρέλ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα, ἔχουσιν διακοσίων χιλιάδων φράγκων ἔτησίαν πρόσδοτον, τοῦ τραπεζίτου Κλαυδίου Χριστιανοῦ, πρὸ ὀλίγου τιτλοφορηθέντος βαρώνου, διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα ἢ μᾶλλον εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ ἀριστοκράτης ἐτρελλαίνεται διὰ τὰς ἀρχαιότητας. Ἐπανέκτισε μὲ μεγάλα ἐξοδα τὴν ἔπαυλιν τῆς Βαρέννης, ὁποία ὑψοῦτο ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς της. Τὰ ὑψηλὰ τεῖχη στεφανούμενα ἀπὸ τὰ ὀδοντωτὰ ἀνδρᾶ, οἱ ὑπερήφανοι πύργοι μετὰ τοὺς γλυπτὰς ρεύτας των, ὑψώθησαν καὶ πάλιν ὑπὲρ ἅντων τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ κήπου. Ἡ ἐργασία διήρκεσε δέκα ἔτη καὶ ἐκόστισε περιουσίας ὁλοκλήρους.

Ἡ ἐπιπλοῦσις ἔγινε μὲ ἐξαιρετικὴν καλλιαισθησίαν. Ὁ κύριος Ἑστρέλ, προλαμβάνων καὶ αὐτὸν τὸν συρμόν, ἠγόρασε τὰ παλαιὰ κομᾶ τὰ τόσον κομψῶς σκαλισμένα, τὰ κάτωπτερα

ἐκτάκτων τιμῶν, ὡς ἀνεμένετο. Προκειμένου δὲ ἐνταῦθα περὶ τοῦ Μουκτάρ πασᾶ, ἀγγέλλομεν τοῖς φίλοις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀναγνώσταις ὅτι ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἀπονεμηθέντων αὐτῷ παρασῆμων, ἔλαβε καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας τὸ μέγα παράσημον τοῦ Λεοπόλδου, ἰδρυθὲν τῷ 1808 ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α'. Ἀμα δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος ἀπενεμήθησαν τοῖς συνοδευόμενοι τὸν Μουκτάρ πασᾶν Κιαζίμ βέη καὶ Σεφκὴ βέη τῷ μὲν πρώτῳ τὸ παράσημον Φραγκίσκου Ἰωσήφ α' τάξεως, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸ αὐτὸ β' τάξεως. Οὕτω λοιπὸν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἐπέτυχον οἱ τοῦ Σουλτάνου ἑκτακτοὶ πρέσβεις, ἐφορτώθησαν ἱκανὰ παράσημα πρὸς πείσμα τοῦ Φιλήμονος.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν σιδηροδρόμων εἰσέτι διατελεῖ ἄλυτον. Ἡ Πύλη προϋτείνει ὡς πόλιν συνενώσεως τῶν τουρκικῶν μετὰ τῶν σερβικῶν σιδηροδρόμων τὴν Σεπίνζα.

Ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μεγάλαι κατ' αὐτὰς τελοῦνται ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις ἐπὶ τῇ περιτομῇ τῶν αὐτοκρατορικῶν πριγκήπων, γενομένη προχθὲς ὑπὸ τοῦ πρώτου χειρουργοῦ τῶν Ἀνακτόρων. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ περιετμήθησαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις καὶ τινες υἱοὶ λειτουργῶν τοῦ Κράτους. Ἐπίσης δ' ἐκ διαταγῆς τοῦ Σουλτάνου περιετμήθησαν ἐν Γκιουλ-Χανέ, ἐν Δάρ-ουλ-σιφτάτ καὶ Σαλιμιέ (Χαλκηδόνι) ἱκανοὶ πτωχοὶ παῖδες, οἵτινες τὴν ἐπιούσαν τῆς περιτομῆς ἐστάλησαν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν μετὰ δώρων τοῦ Σουλτάνου νέων ἐνδυμασιῶν καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς περιτομῆς ἐν τοῖς Ἀνακτόροις καὶ τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ αὐτοκρατορικὴ μουσικὴ ἐπαίανιζε. Τὴν δ' ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐγένετο ἐν τοῖς Ἀνακτόροις συμπόσιον ἐν ᾧ παρεκάθησαν πάντες οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους, ἐξ ὧν σημειοῦμεν μόνον τοὺς μὴ περιτετμημένους, τὸν Ἀλέξανδρον Καραθεοδωρῆ πασᾶ, τὸν Σάββα πασᾶ, τὸν Ἀβραάμ πασᾶ,

τὸν Ρουστέμ, τὸν Χόβαρτ, τὸν Κωστάκη καὶ τινες ἐφέντιδες ἐπίσης, ὧν πλείστοι διαφέρουσι τῶν Τούρκων μόνον διότι δὲν εἶνε περιτετμημένοι. Μετὰ τὴν ἐστίασιν ἐδόθη παρὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα μελοδραματικῆς ἐταιρίας τοῦ κυρίου Καστάνια. Κατὰ διαταγὴν δὲ τοῦ Σουλτάνου ἐδόθησαν τῇ ἐταιρίᾳ ταύτῃ 300 λίραι τουρκικαὶ καὶ 25 εἰς τὸν κ. Ρίζη, διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας διὰ τὸ ἐμβατήριον αὐτοῦ Χαμιδιέ. Ἐλησμονήσα δὲ νὰ εἶπω ὅτι τὸ συμπόσιον ἐγένετο καὶ τὴν αὐτὴν τῆς περιτομῆς ἐσπέραν, εἰς ᾧ παρεκάθησε καὶ ὁ Σουλτάνος ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν Σεῖχ οὐλ-Ἰσλάμην.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην δοθήσεται ἐπίσης συμπόσιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις πρὸς τιμὴν τῶν πρεσβευτῶν καὶ τοῦ διπλωματικού σώματος. Εἰς τοῦτο δὲ παρκαθήσουσι καὶ οἱ κκ. Φόστερ καὶ Δεδῶ, διευθυνταὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζίης, καὶ οἱ κ. κ. Κούλμαν καὶ Halin, διευθυνταὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν σιδηροδρόμων.

Χθὲς δὲ τὴν πρωτὴν ἡ Ε. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, φέρων τὰ παράσημα αὐτοῦ καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Καποὺ κεχαγιά κ. Σταυράκη, ὁ Πατριάρχης τῶν καθολικῶν Ἀρμενίων κ. Ἀζαριάν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου πρωτοσυγκέλου αὐτοῦ κ. Ὀλᾶς, καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, μετέβησαν εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀστέρος (Διλιζ) καὶ παρεκάθησαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτῶν δοθὲν γεῦμα. Τὰς τιμὰς ἐποιοῖ αὐτοῖς ὁ Γαζὴ Ὀσμὴν πασᾶς. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν Σουλτάνον. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐποίησατο ἱκανῶς μακρὰν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἐπίσης δὲ νυχήθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχιεροὶ.

Ἡ Πύλη εἰσέτι οὐδὲν ἀπήντησεν εἰς τὸ γνωστὸν ὑπόμνημα τῶν Πατριαρχείων. Τὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σώματα ἀπεφάσισαν ὅπως μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ζητήματος μὴ ἀποστείλωσι νεοεκλεγέντα ἀρχιερεῖς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ. Ὁ

μὲ τὰ δολόχρυσά πλαίσιά των, ἀριστουργήματα τῶν κομποποιῶν τοῦ μεσαιῶνος, καὶ τὰς θαυμασίας ταπειναρίας τῆς Φλάνδρας. Ἡ Βαρέννη ἀπέβη ἀληθὲς μουσεῖον, ἐν ᾧ συνηθροίσθησαν ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ πλούτη τῆς ἐπαρχίας, τὰ τόσον περιφρονούμενα τότε, σήμερον δὲ τόσον ἐπιζήτητα. Καὶ ἡ δολοχαμπία αὐτῇ κατοικίᾳ ἦτο παράδεισος διὰ τὸν τρελλὸν λάτρην ὅλων τῶν συσσωρευθέντων ἐκεῖ θησαυρῶν.

Ὁ κύριος Ἐστρέλ ἀποθνήσκων ἀφῆκε τὴν ὥραιάν αὐτὴν ἰδιοκτησίαν, καθ' ὅλοκληρίαν ἀνακαινισθεῖσαν, εἰς τὸν υἱόν του, νεαρὸν ὑπολοχαγὸν τῶν σπαχίδων, πολὺ σπάταλον καὶ πολὺ ἀκόλαστον. Εἰς τέσσαρα ἔτη ἡ Βαρέννη ὑπεθηκεύθη διὰ τὰ δύο τρίτα τῆς ἀξίας τῆς. Καὶ αἱ ἀνεκτίμητοι καλλιτεχνικαὶ συλλογαὶ τῆς ἔμελλον νὰ μεταφερθῶσιν εἰς Παρίσιους διὰ νὰ πωληθῶν ἐν δημοπρασίᾳ, ὅτε ὁ κύριος Μουλινὲ παρυσιάσθη ὡς ἀγοραστὴς τῆς ἰδιοκτησίας.

Ὁ βιομήχανος, ἐπιδιώκων τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μεταξὺ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς κόρης τοῦ γάμου, ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς ν' ἀγοράσῃ τὴν ἑπαυλιν τῶν Βλιγνύ, ἐν Τουραίνῃ. Ἀλλὰ ἡ προγονικὴ ἰδιοκτησία τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του εἶχε πέσει, μετὰ συνεχεῖς ἀλλαγὰς κυρίων, εἰς τὰς χεῖρας πλουτοῦ κατασκευαστοῦ φαβεντιανῶν ἀγγείων, ὁ ὁποῖος περιεφρόνησε τὰς προσφορὰς, τὰς ὁμολογουμένως πολὺ προκλητικὰς τοῦ Μουλινέ. Ἐν ἑλλείψει τοῦ Βλιγνύ, ὁ πατὴρ τῆς Ἀθηναίδος κατέβη μέχρι τῆς Βαρέννης, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅλαι αἱ διαπραγματεύσεις, εὗρεθι καταμαγευμένος ἀπὸ τὴν ἀγοράν του.

Ἡ γειτονεῖα τοῦ Μπωλιέ τὸν εἶχεν ἑλκύσει. Τοιουτοτρόπως, ἐσκέπτετο, θὰ εὗρισκοντο ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ, καὶ κατόπιν αἱ γειτονικαὶ σχέσεις θὰ ἐγίνοντο εὐχαριστόταται. Ὁ Μουλινέ, πιστὸν μὲν ὄργανον τῶν σκοτίων σκέψεων, αἵτινες εἶχον ὀδηγήσει τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέλλοντος συζυγοῦ τῆς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος ν' ἀναμετρήσῃ ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς δολιότητος τῆς Ἀθηναίδος, ἐπερίμενε πάντοτε ν' ἀπαντήσῃ ἀντίστασιν τινα, ἀπὸ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ δουκὸς, εἰς τὴν οἰκειότητά του ταύτην. Ἐπὶ τέλους, ὁ Γάστων ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του. Ἀλλὰ μὲ θαυμασίαν ἀνεξαρτησίαν πνεύματος, ὁ φιλόδοξος πατὴρ ἐθεώρει τὸν ἀρραβῶνα τοῦτον, ὡς παιδιάτικο παιγνίδι. Ὁ Γάστων καὶ ἡ Κλαίρη ἦσαν ἀνδρούλης καὶ γυναικούλα εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ καρδίαι ἀγνοοῦνται καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ἀνευ διευθύνσεως. Δὲν παρεδέχετο ὅτι ἀληθὲς, τοῦλάχιστον ἐκ μέρους ἑνὸς τῶν μνηστευθέντων, ἀφοσίωσις ἦτο ἡ αἰτία τοῦ ἀρραβῶνος τοῦτου, τοῦ γενομένου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς τῶν δύο παιδίων.

Καὶ αὐτὸς εἶχε συνδεθῇ διὰ παιδικῶν ὑποσχέσεων μὲ τὴν κόρην, ἡλικίας δέκα τριῶν ἐτῶν, ἐνὸς λεπτοῦργοῦ, ὅταν ἦτο ὑπρέτης φαρμακείου τινος τῆς ὁδοῦ τῶν Λομβαρδῶν. Ἡ κόρη τοῦ λεπτοῦργοῦ, λησμονηθεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου, εἶχε νυμφευθῇ ἕνα κρεοπώλην τῆς πλατείας τῶν Ἀθῶν.

(ἀκολουθεῖ)